

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 002024 12 Кж 3
Бања Лука, 29.1.2013. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Слободана Милашиновића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Л.К. због кривичног дјела полног насиља над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Добоју број: 13 0 К 002024 12 К од 12.10.2012. године, након одржане јавне сједнице вијећа дана 29.1.2013. године, у присуству републичког тужиоца Витомира Солдата и браниоца оптуженог, а у одсутности уредно обавјештеног оптуженог, донио је године

П Р Е С У Д У

Одбија се као неоснована жалба браниоца оптуженог Л.К. и пресуда Окружног суда у Добоју број: 13 0 К 002024 12 К од 12.10.2012. године, потврђује.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Добоју број: 13 0 К 002024 12 К од 12.10.2012. године оптужени Л.К. оглашен је кривим због кривичног дјела полног насиља над дјететом из члана 195. став 4. у вези става 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) година, у коју му је урачунато вријеме проведено у притвору. Ослобођен је обавезе накнаде трошкова кривичног поступка, а млдб. оштећени је са имовинскоправним захтјевом упућен на парнични поступак.

Против те пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог, адвокат Р.К.Ћ. из Б.Л., који пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се након одржаног главног претреса пред другостепеним судом уважи жалба, укине првостепена пресуда и оптуженог ослободи од оптужбе.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједници вијећа овог суда бранилац оптуженог је изложио жалбу остајући код навода и приједлога из жалбе. Републички тужилац је предложио да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована.

Приговори жалбе браниоца оптуженог, сведени на заједнички именилац, у суштини се свде на исказано становиште манифестовано у тврдњи да оптужени није починио кривично дјело полног насиља над дјететом, за које је оглашен кривим побијаном пресудом, као и на тврдњи да је та пресуда резултат погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. При томе је, према становишту жалбе, првостепени суд незаконито одбио приједлоге за извођење доказа одбране оптуженог и тиме починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. У сегменту побијања одлуке о кривичној санкцији жалба не износи било какве аргументе или приједлоге.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се жалбом побија, а по службеној дужности и да ли је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон, у смислу одредбе члана 320. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12 од 11. јуна 2012. године - у даљем тексту: ЗКП РС), овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Није повријеђено право на одбрану и тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка на коју указује жалба браниоца оптуженог, а која се према тврдњи жалбе манифестује у томе што су неосновано одбијени приједлози да се чињенично стање допуни извођењем доказа предложених од стране одбране и тиме што је првостепени суд тек на главном претресу одржаном дана 21.09.2012. године прихватио приједлог одбране да се изведе доказ вјештачењем оптуженог и оштећеног по вјештаку психолошке струке, иако је одбрана тај приједлог истакла на предпретресном рочишту. Право на одбрану није повријеђено јер је тај доказ изведен.

Када су у питању други предлози одбране (предлози за саслушање свједока) такође није повријеђено право на одбрану јер је побијана пресуда у образложењу изнијела разлоге зашто су приједлози за извођење тих доказа одбијени.

Побијана пресуда је дала разлоге о свим одлучним чињеницама, она је правилно оцијенила исказе у поступку саслушаних свједока управо на начин како то прописује одредба члана 295. и члана 304. став 7. ЗКП РС и дала правилну оцјену тих исказа, због чега се супротне тврдње жалбе не могу прихватити као основане. Наиме, пресуда је, оцјењујући исказе саслушаних свједока, посебно оцијењујући исказ млдб. оштећеног, доводећи их у везу са налазима вјештака и другим проведеним доказима, извела правилан закључак да је оптужени у наведеном временском периоду у више наврата извршио полну радњу са млдб. оштећеним - дјететом, који је у вријеме извршења дјела био старости 13 година, јасно образлажући начин предузимања полних радњи. Побијана пресуда, цијенећи исказе саслушаних свједока са аспекта њихових садржаја, а у односу на млдб. оштећеног и на начин испитивања на главном претресу, даје ваљано образложење из којих разлога прихвата, као вјеродостојне те исказе, доводећи их у везу са налазима вјештака Т.Д. и А.М., те правилно закључује да је оптужени, на начин и у вријеме како је то описано у изреци пресуде, у више наврата извршио полну радњу са дјететом, прихватајући при томе, као посебно увјерљиво, мишљење вјештака

Т.Д. да млдб. оштећени није испољио склоност ка измишљању догађаја и да се млдб. оштећеном, имајући у виду психолошке показатеље, може поклонити вјера.

Саслушање млдб. оштећеног Т.Б. на главном претресу обављено је у складу са одредбама члана 151. став 4. ЗКП РС, дакле, обазриво и путем видео линка из засебне просторије, те уз помоћ и присуство судског вјештака клиничког психолога Т.Д. и радника Центра за ...из М., без било каквих сугестивних питања или било каквог изнуђивања исказа. Чињеница да су наведени вјештак и социјални радник у свега неколико наврата интервенисали ради разјашњења питања постављених од стране тужиоца и браниоца, супротно тврдњама жалбе браниоца оптуженог, не чине овај исказ незаконитим. Изјава млдб. оштећеног потврђена је и осталим проведеним доказима, изјавама његових родитеља и налазом и мишљењем вјештака психолога. И по мишљењу овог суда исказ оштећеног је увјерљив и без измишљања или додавања детаља.

Према томе, на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно примјенио Кривични закон, када је реалне радње, чињенично описане у изреци пресуде, квалификовао као кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Дакле, ради се о кривичном дјелу којим се инкриминише насилна обљуба или друга полна радња са дјететом што у суштини представља апсолутну забрану било каквих полних радњи са дјететом па и кад су оне добровољне или чак и инициране од дјетета. Вршење обљубе или друге полне радње са дјететом у фази потпуног сексуалног мировања – неутралности, када је измишљање догађаја са сексуалном тематиком мало вјероватно, може имати значајне негативне последице на каснији психофизички развој личности дјетета, односно његове сексуалности, па се оваквом концепцијом кривичноправне заштите дјетета жели обезбједити његов правилан развој. Како између оптуженог и оштећене, односно између учиниоца и жртве постоји велика несразмјера у зрелости и узрасту, што је у побијаној пресуди шире образлагано, ово кривично дјело је добило квалификовани облик из става 4. члана 195. КЗ РС. Када је на темељу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања првостепени суд реалне радње оптуженог, које је предузео приликом извршења кривичног дјела, а које су поближе описане у изреци побијане пресуде, квалификовао као кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС, онда је по оцјени овог суда, правилно примјењен Кривични закон при правној оцјени дјела. У том погледу побијана пресуда је дала садржајно образложење, које овај суд прихвата у цјелости, као правилно и увјерљиво.

Испитујући по службеној дужности да ли је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон овај суд налази да није повријеђен Кривични закон на штету оптуженог.

Испитујући одлуку о кривичној санкцији у вези са приговорима жалбе браниоца оптуженог, овај суд налази да је изречена казна затвора адекватна степену друштвене опасности извршиоца и кривичног дјела. Околности које се стичу на страни оптуженог (ранији живот и неосуђиваност) првостепени суд је цијенио као олакшавајуће околности приликом одмјеравања казне оптуженом, позвао се на њих у образложењу побијане пресуде и дао им је, правилним

вредновањем, одговарајући значај. Изречена казна од 6 (шест) година затвора је у сразмјери тежини дјела и степену кривичне одговорности оптуженог и по оцјени овог суда представља адекватну мјеру којом ће се остварити сврха кажњавања, јер одражава праведан баланс између захтјева за ресоцијализацијом оптуженог дефинисаном у посебној превенцији као једном сегменту сврхе кажњавања и захтјева у јавном интересу да казна мора имати општеодвраћајући карактер дефинисаном у општој превенцији као сегменту сврхе кажњавања.

Из изнијетих разлога жалба браниоца оптуженог се показује као неоснована, ради чега је овај суд ову жалбу одбио на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдио.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић